

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 8 2019, nummers 201 – 239 dinsdag 26 februari 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	5
Handhaving	5
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
Planschade.....	10
Ambtenarenrecht.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	12
Bijstand	13
Sociale zekerheid overig.....	14
Bestuursrecht overig.....	15
APV-Exploitatievergunning	15
Belastingdienst-Toeslagen.....	15
Inburgering.....	17
Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag	18
Wet openbaarheid van bestuur	19
Wet op de rechtsbijstand	19
Vreemdelingenrecht.....	20
Regulier.....	20
Asiel.....	21
Richtlijnen en verordeningen	25
Vreemdelingenbewaring	26

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 201

MK ABRS, 20-02-2019, 201804181/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 1:3 lid 1

BESLUIT. Een herhaald besluit is slechts een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb indien het rechtsgevolgen in het leven roept die niet reeds door een eerder besluit teweeg waren gebracht. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 18-12-2009 ([ECLI:NL:RVS:2009:BH3213](#)). Voor het bepalen van het besluitkarakter is het al dan niet opnemen van een rechtsmiddelenclausule niet van doorslaggevende betekenis.

Een beslissing op een herhaalde aanvraag of een verzoek terug te komen van een besluit, is een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, ongeacht of het bestuursorgaan die aanvraag wel of niet inhoudelijk heeft behandeld. De bestuursrechter toetst dit ambtshalve los van de standpunten van partijen daarover.

[ECLI:NL:RVS:2019:515](#)

JnB2019, 202

ABRS, 20-02-2019, 201803591/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Kerkrade.

Awb

PROCESBELANG. Er kan procesbelang bestaan indien de betrokkene stelt schade te hebben geleden ten gevolge van de bestuurlijke besluitvorming. Daartoe is vereist dat tot op zekere hoogte aannemelijk wordt gemaakt dat de gestelde schade daadwerkelijk als gevolg van deze bestuurlijke besluitvorming is geleden. Voor een verdergaande beoordeling van de gestelde schade bestaat bij de beoordeling van de ontvankelijkheid geen ruimte.

[ECLI:NL:RVS:2019:497](#)

JnB2019, 203

MK ABRS, 20-02-2019, 201803175/1/A3

staatssecretaris van Economische Zaken, thans: de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Awb

PROCESBELANG. I.c. hebben [appellant] en anderen geen belang (meer) bij een inhoudelijke beoordeling van het (hoger) beroep. De in dit geding aan de orde zijnde ontheffing is verleend voor een bepaalde periode die inmiddels is verstreken. Indien de aan de orde zijnde ontheffing bij de behandeling van het hoger beroep niet meer geldig is, kan er toch een belang zijn bij een inhoudelijk oordeel van de Afdeling omdat dit oordeel kan worden betrokken bij toekomstige besluiten. Er is i.c. opnieuw een ontheffing verleend voor de periode 17 augustus 2018 tot en met 11 juli 2022. [Appellant] en anderen

hebben geen bezwaar gemaakt of beroep ingesteld tegen de nieuwe ontheffing. Dat betekent dat een oordeel van de Afdeling over de in dit geding aan de orde zijnde ontheffing niet kan worden betrokken in een procedure van [appellant] en anderen tegen de ontheffing die is verleend voor de periode 17 augustus 2018 tot en met 11 juli 2022. Aangezien zij geen rechtsmiddelen hebben ingesteld tegen die ontheffing, staat deze vast en is zij in rechte onaantastbaar.
[ECLI:NL:RVS:2019:498](#)

JnB2019, 204

MK ABRS, 20-02-2019, 201802660/1/A3

raad van bestuur van het Erasmus MC.

Awb 6:12

Wet openbaarheid van bestuur (hierna: Wob) 10 lid 1 aanhef en onder c, lid 2 aanhef en onder g

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BELIJSSEN. Dat paragraaf 4.1.3.2 "Dwangsom bij niet tijdig beslissen" uit de Awb met de invoering van die wet niet meer van toepassing is op Wob-verzoeken, betekent niet dat beroep kan worden ingesteld wegens het niet tijdig nemen van een besluit zonder dat bestuursorgaan in gebreke te stellen. Op grond van artikel 6:12, tweede lid, van de Awb is bij het uitblijven van een besluit op een ingediend bezwaar nog altijd vereist dat het bestuursorgaan in gebreke wordt gesteld. Omdat de rechtbank in dit geval heeft nagelaten het beroep wegens niet tijdig beslissen om die reden niet-ontvankelijk te verklaren, zal de Afdeling dat alsnog doen.

[ECLI:NL:RVS:2019:549](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wet openbaarheid van bestuur" (JnB2019, 228).

JnB2019, 205

ABRS, 20-02-2019, 201709995/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Pijnacker-Nootdorp.

Awb 8:78

UITSPRAAK. Openbaarmaking uitspraak. Aangezien de aangevallen uitspraak, anders dan daarin is vermeld, niet in het openbaar is uitgesproken, is niet voldaan aan artikel 8:78 van de Awb. Er is geen reden om aan het niet openbaar maken van de aangevallen uitspraak geen gevolgen te verbinden. Het betreft hier een zaak waarin niet digitaal wordt geprocedeerd maar sprake is van een papieren dossier, dus van een procedure waarin al sinds jaar en dag uitspraken openbaar dienen te worden gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2019:511](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2019, 206

MK ABRS, 20-02-2019, 201704620/1/A2

minister van Infrastructuur en Milieu (thans: minister van Infrastructuur en Waterstaat).
Tracébesluit N18 Varsseveld-Enschede (hierna: het Tracébesluit)

NADEELCOMPENSATIE. Tracébesluit. Voor het aannemen van risicoaanvaarding is beslissend of op het moment van investering de mogelijkheid van de schadeveroorzakende overheidsmaatregel zodanig kenbaar was, dat hiermee bij de beslissing tot investering rekening kon worden gehouden. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 30-06-2010 ([ECLI:NL:RVS:2010:BM9640](#)). I.c. diende [appellant] rekening te houden met de mogelijkheid dat het voor hem meest ongunstige alternatief in de startnotitie zou worden gerealiseerd, namelijk de realisatie van een ongelijkvloerse kruising in de nabijheid van zijn perceel. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 28-09-2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2582](#)). Echter ook de voorzienbaarheid van het meest ongunstige alternatief kent haar begrenzing. Weliswaar diende [appellant] op grond van de startnotitie er rekening mee te houden dat een viaduct in de nabijheid van zijn woning kon worden gerealiseerd, maar hij hoefde onder de bijzondere omstandigheden van dit geval niet te voorzien dat de uitloop van het gerealiseerde viaduct zo dicht bij zijn perceel zou komen te liggen dat deze zou kruisen met de uitrit van zijn erf.

[ECLI:NL:RVS:2019:472](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 207

MK ABRS, 20-02-2019, 201801931/1/A3

burgemeester van Eindhoven.

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. Sluiting coffeeshop. Externe handelsvoorraad. De invulling van het begrip handelsvoorraad in de Beleidsregels (softdrugs die op andere plaatsen dan in de coffeeshop worden aangetroffen worden onder bepaalde voorwaarden toegerekend aan de handelsvoorraad van de coffeeshop) vindt steun in de rechtspraak van de Afdeling. Onder de gegeven omstandigheden is sprake van een directe relatie tussen de in de woning aangetroffen drugs en de beoogde verkoop daarvan in de coffeeshop, waardoor in dit geval sprake is van een handelsvoorraad van de coffeeshop. De burgemeester heeft van zijn sluitingsbevoegdheid gebruik kunnen maken. Geen punitieve sanctie.

[...] sluiting gelast van coffeeshop De Apotheker voor een periode van 360 dagen.

[...] Niet in geschil is dat in de voor het publiek toegankelijke verkoopruimte van coffeeshop De Apotheker verdovende middelen, vermeld in lijst II van de Opiumwet

werden verkocht. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (vgl. de uitspraak van 9 maart 2013, [ECLI:NL:RVS:2011:BP7161](#), overweging 2.6.1) doet zich daarmee een situatie voor als bedoeld in artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet voor en is de burgemeester in beginsel bevoegd om bestuursdwang toe te passen. Het met betrekking tot coffeeshops gevoerde gedoogbeleid doet aan het bestaan van deze bevoegdheid niet af. Zulk beleid brengt slechts met zich dat toepassing van die bevoegdheid in een concreet geval, waarbij de gedoogcriteria worden nageleefd, onredelijk kan zijn en daarom achterwege moet blijven.

[...] De burgemeester voert beleid dat is neergelegd in de Beleidsregels artikel 13b Opiumwet Eindhoven 2016 (hierna: de Beleidsregels). Op grond van de Beleidsregels dienen coffeeshops te voldoen aan de in de Beleidsregels omschreven AHOJG-criteria. Naast de AHOJG-criteria, gelden nog twee gedoogvoorwaarden in de vorm van plus-criteria.

[...] In de Beleidsregels heeft de burgemeester een invulling gegeven aan het begrip handelsvoorraad. Het komt er op neer dat de burgemeester softdrugs die op andere plaatsen dan in de coffeeshop worden aangetroffen onder bepaalde voorwaarden toerekent aan de handelsvoorraad van de coffeeshop. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat deze invulling van het begrip handelsvoorraad een redelijke beleidsbepaling niet te buiten gaat. [...] Zoals de rechtbank terecht heeft geoordeeld, vindt de invulling van het begrip handelsvoorraad in de Beleidsregels, dan ook steun in de rechtspraak van de Afdeling.

De rechtbank heeft de burgemeester verder terecht gevolgd in zijn standpunt dat een directe relatie bestaat tussen de in de woning te Nuenen aangetroffen softdrugs en **coffeeshop De Apotheke**. [...]. **Dat die woning op 10 kilometer afstand van coffeeshop De Apotheke ligt,** heeft de rechtbank in dit geval terecht niet doorslaggevend geacht voor een ander oordeel. De rechtbank is terecht tot het oordeel gekomen dat onder de gegeven omstandigheden sprake is van een directe relatie tussen de in de woning aangetroffen drugs en de beoogde verkoop daarvan in de coffeeshop, waardoor in dit geval sprake is van een handelsvoorraad van de coffeeshop.

De rechtbank heeft ten slotte terecht geoordeeld dat de burgemeester geen aanleiding hoefde te zien om vanwege de achterdeurproblematiek af te wijken van zijn Beleidsregels. Coffeeshophouders worden geacht bekend te zijn met deze problematiek en dienen daarmee rekening te houden bij de exploitatie van een coffeeshop. De met het gedoogbeleid van coffeeshops samenhangende achterdeurproblematiek brengt niet noodzakelijkerwijs met zich dat de burgemeester in zijn beleid de bevoorrading van coffeeshops met softdrugs zou moeten gedogen (vgl. de door de rechtbank aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 15 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1506](#)). Daar komt bij dat de burgemeester op grond van de Beleidsregels pas bij een eerste constatering van méér dan 5 kilo overgaat tot een sluiting en zich zo rekenschap geeft van die achterdeurproblematiek.

[...] Bij het beoordelen van de zwaarte van de maatregel is van belang of de maatregel zodanig zwaar is dat deze daardoor als een criminal charge moet worden beschouwd. De zwaarte van de maatregel wordt beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven; hoe de betrokkene de maatregel subjectief ervaart is hierbij in het algemeen niet van

belang. De burgemeester heeft de last tot sluiting in overeenstemming met de Beleidsregels vastgesteld en die last is, gelet op de grote handelsvoorraad van de coffeeshop, die niet in overeenstemming is met de bedoeling van kleinschaligheid waarmee het desbetreffende plus-criterium in de Beleidsregels is opgenomen, niet dusdanig zwaar dat deze daarom als punitief dient te worden bestempeld. Ook de zwaarte van de sanctie bezien in combinatie met de omstandigheid dat eerder de woning waarin de meer dan 90 kilo softdrugs zijn gevonden op last van de burgemeester van Nuenen is gesloten, maakt de sluiting van de coffeeshop niet punitief van aard.

[ECLI:NL:RVS:2019:486](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 208

ABRS, 20-02-2019, 201800595/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Moerdijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, 3.10 lid 1 aanhef en onder a

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.7, bijlage II: artikel 4 aanhef en lid 9

WABO. Met de aanvraag om de achter het hotel van appellant gelegen tuin in gebruik te kunnen nemen als terras, is sprake van een gebruikswijziging van het bij het hotel behorende aansluitend terrein, dat onder het bereik van artikel 4, aanhef en negende lid, van bijlage II van het Bor valt.

Met het doel van de wijziging van artikel 4, aanhef en negende lid, van bijlage II van het Bor laat zich niet rijmen dat, waar voor een gebruikswijziging van een aansluitend terrein samen met de gebruikswijziging van het bouwwerk waarop het terrein aansluit de reguliere voorbereidingsprocedure kan worden gevolgd, voor de zelfstandige gebruikswijziging van een bij een bouwwerk aansluitend terrein, bijvoorbeeld indien het gewenste gebruik van dat bouwwerk reeds is vergund, de uitgebreide voorbereidingsprocedure zou moeten worden gevolgd.

[...] [Afwijzing] aanvraag om verlening van een omgevingsvergunning voor het als terras in gebruik nemen van de tuin gelegen aan de achterzijde van het pand [...]

[...] De nota van toelichting bij het besluit van 4 september 2014 tot wijziging van het Besluit omgevingsrecht (Staatsblad 2014, 333) vermeldt onder meer dat met het merendeel van de in dat besluit doorgevoerde aanpassingen de reikwijdte van artikel 4 op onderdelen wordt vergroot, zodat meer aanvragen om een omgevingsvergunning met de reguliere voorbereidingsprocedure en daarmee dus sneller kunnen worden afgewikkeld. Voor gevallen die niet binnen de reikwijdte van artikel 4 vallen, wordt de uitgebreide voorbereidingsprocedure gevolgd. Globaal beschouwd is dat laatste het geval voor de bouw van een nieuw hoofdbouwwerk of het realiseren van een nieuw gebruik op

een bepaalde locatie. Voor uitbreidingen van en gebruikswijzigingen binnen al bestaande hoofdgebouwen en bijbehorende percelen geldt de hoofdlijn dat de reguliere voorbereidingsprocedure moet worden toegepast.

Voorts vermeldt de nota dat in artikel 4, onderdeel 9, verder enige redactionele aanpassingen zijn doorgevoerd teneinde toepassingsmogelijkheden van dit artikelonderdeel waarover in de praktijk misverstanden kunnen bestaan, te verduidelijken. Zo is in het artikelonderdeel expliciet tot uitdrukking gebracht dat onder de reikwijdte van het artikelonderdeel niet alleen valt het desbetreffende bouwwerk, maar ook het daarbij aansluitend terrein. Anders zou de ongerijmde situatie kunnen ontstaan dat een bouwwerk na de gebruiks-wijziging feitelijk onbruikbaar is, omdat het aansluitend terrein niet ten behoeve van het bouwwerk mag worden gebruikt, waardoor bijvoorbeeld de toegang tot het bouwwerk wordt verhinderd. Met bovengenoemde wijziging wordt buiten twijfel gesteld dat het aansluitend terrein onder de reikwijdte van het artikelonderdeel valt.

[appellant] heeft de aanvraag ingediend om de achter zijn hotel gelegen tuin in gebruik te kunnen nemen als terras. Anders dan de rechtbank heeft overwogen is daarmee geen sprake van het realiseren van een nieuw gebruik op een bepaalde locatie, zoals bedoeld in de nota van toelichting, maar van een gebruikswijziging van het bij het hotel behorende aansluitend terrein, dat onder het bereik van artikel 4, aanhef en negende lid, van bijlage II van het Bor valt. Evenmin kan het college worden gevolgd in zijn standpunt dat dit artikel slechts van toepassing is op de wijziging van het gebruik van een aansluitend terrein, indien dit samengaat met een wijziging van het gebruik van het bouwwerk waar dat terrein op aansluit. Met het doel van de wijziging van artikel 4, aanhef en negende lid, van bijlage II van het Bor, zoals hiervoor weergegeven, laat zich niet rijmen dat, waar voor een gebruikswijziging van een aansluitend terrein samen met de gebruikswijziging van het bouwwerk waarop het terrein aansluit de reguliere voorbereidingsprocedure kan worden gevolgd, voor de zelfstandige gebruikswijziging van een bij een bouwwerk aansluitend terrein, bijvoorbeeld indien het gewenste gebruik van dat bouwwerk reeds is vergund, de uitgebreide voorbereidingsprocedure zou moeten worden gevolgd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:477](#)

JnB2019, 209

ABRS, 20-02-2019, 201803678/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Geertruidenberg.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c

Burgerlijk Wetboek (BW) 5:50

WABO. Omgevingsvergunning verbouwen pand. Geen evidente

privaatrechtelijke belemmering. Voor zover al zou moeten worden aangenomen

dat sprake is van strijd met artikel 5:50 van het BW, kan deze worden

weggenomen door het aanbrengen van veranderingen van niet ingrijpende

aard. Niet ter discussie staat dat de geplande balkons gedeeltelijk zijn gelegen

binnen een afstand van twee meter van de erfgrens van het perceel van

[appellant]. Vanaf de korte zijkant van de balkons bestaat rechtstreeks uitzicht

op het erf van [appellant]. [vergunninghoudster] heeft echter in haar schriftelijke uiteenzetting verklaard bereid te zijn om de balkons die binnen een afstand van twee meter van de erfgrans zijn gelegen, aan de korte zijden te voorzien van ondoorzichtige privacy-schermen van voldoende hoogte, waardoor vanaf die positie geen rechtstreeks uitzicht op het naburig perceel kan bestaan.
[ECLI:NL:RVS:2019:523](#)

JnB2019, 210

Voorzieningenrechter Oost-Brabant, 18-02-2019, SHE 19/216
college van burgemeester en wethouders van de gemeente Heusden, verweerder.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, 2.12 lid 1 onder a, onder 2o, 2.1, eerste lid, onder i

WABO. Verlenen omgevingsvergunning voor het tijdelijk plaatsen (acht jaar) van een opslagsilo en zeecontainer ten behoeve van een biomassakachel voor het verwarmen van aspergebedden. Stikstofdepositie vanwege de biomassakachel op het nabij gelegen Natura 2000 gebied. Op basis van het advies van de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak (StAB) en de reacties van partijen oordeelt de voorzieningenrechter dat het bestreden besluit berust op een verkeerde grondslag en berekening en dat de natuurtoestemming is verleend in strijd met de toepasselijke Beleidsregel natuurbescherming Noord-Brabant en niet in stand kan blijven.

De voorzieningenrechter geeft in deze uitspraak geen voorlopig oordeel over de houdbaarheid van het PAS en zal om deze reden evenmin uitspraak doen in de beroepszaak, maar de uitspraken van de Afdeling afwachten.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:904](#)

JnB2019, 211

MK ABRS, 20-02-2019, 201803616/1/A3
college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland.
Awb 5: 37

WABO-milieu. Invordering dwangsom. Geluidmetingen. I.c. is terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat invorderingsbesluiten niet op onbemande metingen kunnen worden gebaseerd. Het onbemand meten is in het algemeen toegestaan. Onbemande metingen zijn niet zonder meer onbetrouwbaar. Op betrouwbare wijze vaststellen door welke gebeurtenis een geluidpiek is veroorzaakt, kan ook op een andere manier dan door directe waarneming door een toezichthouder. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 14 november 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3700](#).

[ECLI:NL:RVS:2019:503](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Gelderland, 19-02-2019 (publ. 21-02-2019), AWB 18/3796
([ECLI:NL:RBGEL:2019:639](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2019, 212

MK ABRS, 20-02-2019, 201708228/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Meierijstad (hierna: het college).

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.2

PLANSCHADE. Mestverwerkingsinstallatie. Planvergelijking.

Nu de geurconcentratie niet gelijk staat aan het waarnemen van geur en in het verlengde daarvan aan het ervaren van geurhinder, en omdat het ervaren van geurhinder een subjectief element is, waarmee de concentratie-eis een subjectief element heeft, heeft de rechtbank terecht het StAB-verslag gevolgd waarin het aspect geurhinder is beoordeeld aan de hand van het objectieve criterium blootstellingsduur.

Voor de maximale invulling van het oude planologische regime dient alleen gekeken te worden naar de activiteit die de meeste, kwantificeerbare, hinder zou hebben opgeleverd.

De StAB heeft voor de vaststelling van de maximale geluidsbelasting aansluiting mogen zoeken bij de in het kader van de milieuvergunningen uit 2008 en 2009 en de omgevingsvergunning uit 2012, en derhalve rondom de peildata uitgevoerde akoestische onderzoeken.

Normaal maatschappelijk risico van 3% is redelijk. De realisatie van een mestverwerkingsinstallatie kan tot op zekere hoogte als een normale maatschappelijke ontwikkeling kan worden beschouwd waar de omwonenden rekening mee hadden kunnen houden, omdat het normaal is dat een bedrijf technisch innoveert en er de laatste jaren veel aandacht is voor wijzen waarop de CO₂-uitstoot als gevolg van onder meer de mest van vee kan worden teruggebracht en een mestverwerkingsinstallatie daar één van is.

[ECLI: NL: RVS: 2019: 495](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2019, 213

CRvB, 07-02-2019 (publ. 20-02-2019), 18/3525 AW

korpschef van politie.

AMBTENARENRECHT. CONSIGNATIETOELAGE. In het Akkoord

Arbeidsvoorwaarden sector Politie 2012-2014 hebben het (toenmalige) ministerie van Veiligheid en Justitie, de politie en de vakbonden afgesproken om consignatiediensten terug te dringen. In het Akkoord Arbeidsvoorwaarden sector Politie 2015-2017 is vastgesteld dat de afgesproken vermindering niet is bereikt maar nog steeds nodig is. In de zomer van 2016 is aan appellant en zijn

collega's meegedeeld dat de consignatiediensten zullen worden beëindigd.

Appellant was er dus van op de hoogte dat het einde van de toelage in zicht was. Naast het feit dat de maandelijkse toelage een variabel bedrag was en in het laatste jaar al was afgenomen, waardoor appellant relatief weinig en steeds minder (financiële) zekerheid aan de toelage kon ontleen, kon hij dus ook al enige tijd rekening houden met een inkomensachteruitgang als gevolg van het verlies van de consignatietoelage. Tegen deze achtergrond is het niet onzorgvuldig en evenmin in strijd met de rechtszekerheid dat de korpschef de consignatietoelage niet langer dan tot 1 januari 2017 aan appellant heeft doorbetaald.

[ECLI:NL:CRVB:2019:540](#)

JnB2019, 214

MK CRvB, 31-01-2019 (publ. 21-02-2019), 17/7702 AW

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 1 lid 1 aanhef en onder y

Circulaire PTSS Politie (Circulaire)

AMBTENARENRECHT. BEROEPSZIEKTE. PTSS. De korpschef mocht zich baseren op het advies van de landelijke Adviescommissie PTSS Politie (Commissie). Nu de Commissie wegens onvoldoende onderbouwing van de diagnose geen advies kon uitbrengen over de beroepsgerelateerdheid, heeft de korpschef het verzoek om erkenning van de PTSS als beroepsziekte op goede gronden afgewezen.

[ECLI:NL:CRVB:2019:527](#)

Zie in soortgelijke zin de uitspraak van de Raad van 31 januari 2019,

[ECLI:NL:CRVB:2019:532](#).

JnB2019, 215

MK CRvB, 31-01-2019 (publ. 21-02-2019), 18/3019 AW

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 1 lid 1 aanhef en onder y

Circulaire PTSS Politie (Circulaire)

AMBTENARENRECHT. De Raad onderschrijft het oordeel van de rechtbank dat de korpschef zich er onvoldoende van heeft vergewist dat het advies van de landelijke Adviescommissie PTSS Politie (Commissie) - waarbij grotendeels bij de rapportage van Loonstein wordt aangesloten - zorgvuldig tot stand is gekomen. Dit betekent dat de korpschef de inhoud van dit advies dan ook niet zonder nader onderzoek te verrichten als motivering aan het bestreden besluit ten grondslag heeft mogen leggen. Ook het oordeel van de rechtbank dat het bestreden besluit niet berust op een deugdelijke motivering wordt daarom onderschreven.

[ECLI:NL:CRVB:2019:526](#)

JnB2019, 216

MK Rechtbank Noord-Holland, 31-01-2019 (publ. 19-02-2019), HAA 17/5078
minister van Justitie en Veiligheid, verweerder.

AMBTENARENRECHT. PLICHTSVERZUIM. ONVOORWAARDELIJKE ONTSLAG. Alle omstandigheden overziend, concludeert de rechtbank dat verweerder, meer dan hij heeft gedaan, rekening had moeten houden met eisers PTSS-klachten en in dit geval had moeten afzien van een onvoorwaardelijk ontslag. Die disciplinaire straf vindt de rechtbank in deze omstandigheden te zwaar.

[ECLI:NL:RBNHO:2019:601](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 217

MK Rechtbank Oost-Brabant, 08-02-2019 (publ. 18-02-2019), SHE 18/1547
Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Wet WIA 25

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. RE-INTEGRATIE-INSPANNINGEN. Eiseres is voor de werknemer uitgegaan van een te zware urenbeperking. Gelet hierop volgt de rechtbank de arbeidsdeskundige B&B in zijn conclusie dat hierdoor mogelijk voor de werknemer re-integratiekansen zijn gemist. De re-integratie van de werknemer is ten onrechte begrensd op 2 uur per dag en 8 uur per week. Er worden in het arbeidskundig re-**integratieadvies van 'Advize'** werkzaamheden genoemd die binnen de mogelijkheden van de werknemer passen. Omdat de werkgever er ten onrechte van uit is gegaan dat de werknemer niet structureel inzetbaar zou zijn, ook niet voor minder dan 2 uur per dag, is het uitvoeren van deze werkzaamheden niet geprobeerd dan wel verder onderzocht. Daardoor zijn mogelijk re-integratiekansen gemist in het eerste spoor. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank dan ook voldoende aannemelijk gemaakt dat de werkgever, doordat een onjuiste belastbaarheid als uitgangspunt is genomen, onvoldoende re-integratie-inspanningen heeft verricht. Daarbij heeft verweerder eveneens terecht geoordeeld dat dit zonder deugdelijke grond is gebeurd. De rechtbank verwijst in dat kader naar vaste jurisprudentie van de CRvB (zie bijvoorbeeld zijn uitspraken van 18 november 2009, [ECLI:NL:RBOBR:2019:713](#), en 22 juli 2015 [ECLI:NL:CRVB:2015:2429](#)), waaruit volgt dat de werkgever verantwoordelijk is voor de advisering van zijn bedrijfsarts. De rechtbank concludeert daarom dat de opgelegde loonsanctie terecht is gehandhaafd bij het bestreden besluit.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:713](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 218

CRvB, 29-01-2019 (publ. 18-02-2019), 17/5774 PW

college van burgemeester en wethouders van Krimpen aan den IJssel.

PW 35

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voor het heen en weer reizen tussen de oude en de nieuwe woning extra reiskosten heeft moeten maken. Appellante heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat de kosten van een extra maand dubbele huur noodzakelijk waren. De beroepsgrond dat de kosten van het inhuren van schilders noodzakelijk waren, slaagt. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante geen familie of netwerk heeft om hulp te bieden bij het schilderen van haar nieuwe woning. Ter zitting van de Raad heeft appellante gemotiveerd betwist dat het schilderen van de woning via kerken en vrijwilligersorganisaties in [woonplaats 2] gratis werd gedaan. Tegenover deze gemotiveerde betwisting heeft het college niet geconcretiseerd welke kerken en vrijwilligersorganisaties ten tijde van belang geen kosten in rekening brachten voor schilderwerk. Onder deze omstandigheden kan niet worden volgehouden dat de kosten van inhuren van schilders voor het schilderen van de nieuwe woning geen noodzakelijke kosten waren als bedoeld in artikel 35, eerste lid, van de PW.

[ECLI:NL:CRVB:2019:422](https://ecli.nl/crvb/2019/422)

JnB2019, 219

MK CRvB, 26-02-2019, 16/5748 PW

college van burgemeester en wethouders van Amersfoort.

EVRM 9

PW 18

Verordening maatregelen Participatiewet, IOAW en IOAZ (Verordening)

PARTICIPATIEWET. VRIJHEID VAN GODSDIENST. De inbreuk die met het verbod op het dragen van een baard bij de opleiding DAV en met de oplegging van een maatregel toen appellant weigerde deze opleiding te gaan volgen, op het recht op godsdienstvrijheid van appellant wordt gemaakt, levert geen schending op van artikel 9 van het EVRM. Van deze gedraging kan daarom of anderszins niet worden gezegd dat daaraan elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt. Het college was, gelet op artikel 18, vijfde lid, van de PW gehouden de bijstand te verlagen en heeft daarbij gehandeld in overeenstemming met het bepaalde in artikel 12 van de Verordening.

[ECLI:NL:CRVB:2019:480](https://ecli.nl/crvb/2019/480)

JnB2019, 220

MK CRvB, 26-02-2019, 17/2755 PW

college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

EVRM 8, 9

PW 18

PARTICIPATIEWET. INBREUK OP GEZINSLEVEN. VRIJHEID VAN GODSDIENST. VERLAGING BIJSTAND. Nu in het geval van appellant de inbreuk op zijn recht op gezinsleven en op zijn recht op godsdienstvrijheid niet noodzakelijk is, kan appellant niet worden verweten dat hij geen volledige medewerking heeft verleend toen hem de voorziening bij de winkel werd aangeboden. Dit betekent dat ten aanzien van het verweten gedrag elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt. Gelet hierop bestaat geen grondslag voor het opleggen van de maatregel.

[ECLI:NL:CRVB:2019:481](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij bovenvermelde twee uitspraken een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 221

MK CRvB, 30-01-2019 (publ. 18-02-2019), 17/687 WMO15, 17/858 WMO15
gemeenschappelijk orgaan ROGplus Nieuwe Waterweg Noord.

Wmo 2015 1.1.1

Verordening maatschappelijke ondersteuning Maassluis Vlaardingen Schiedam 2015 11 WMO 2015. MAATWERKVOORZIENING HULP BIJ HET HUISHOUDEN. Zoals eerder overwogen in de uitspraak van 10 oktober 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:3093](#), kan een boodschappendienst onder de Wmo 2015 worden aangemerkt als een algemeen gebruikelijke dienst die aan het verstrekken van een maatwerkvoorziening in de weg staat, indien deze dienst daadwerkelijk beschikbaar is, een passende bijdrage levert aan het realiseren van een situatie waarin de aanvrager tot zelfredzaamheid of participatie in staat is en door de aanvrager financieel kan worden gedragen. In het geval van appellante is aan deze voorwaarden voldaan. Onder verwijzing naar rechtsoverweging 4.6 van zijn uitspraak van 10 oktober 2018 is de Raad van oordeel dat ook een glazenwasser onder de Wmo 2015 kan worden aangemerkt als een algemeen gebruikelijke dienst die aan het verstrekken van een maatwerkvoorziening in de weg staat, indien deze dienst daadwerkelijk beschikbaar is, een passende bijdrage levert aan het realiseren van een situatie waarin de aanvrager tot zelfredzaamheid of participatie in staat is en door de aanvrager financieel kan worden gedragen. In het geval van appellante is aan deze voorwaarden voldaan. ROGplus was derhalve niet gehouden een maatwerkvoorziening te verstrekken voor het doen van de boodschappen en het wassen van de ramen buiten.

ROGplus heeft niet aannemelijk gemaakt dat de aangeboden was- en strijkservice een algemene voorziening is in de zin van artikel 1.1.1 van de Wmo

2015. ROGplus heeft ten onrechte vanaf 10 oktober 2015 geen maatwerkvoorziening voor de wasverzorging verstrekt. De Raad voorziet zelf.
[ECLI:NL:CRVB:2019:397](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB2019, 222

Rechtbank Noord-Holland, 18-12-2018 (publ. 14-02-2019), HAA 18/3273
burgemeester van de gemeente Alkmaar, verweerder.

Algemene plaatselijke verordening van de gemeente Alkmaar (Apv) 1: 3, 3: 5
EXPLOITATIEVERGUNNING. Weigering exploitatievergunning. Schaarre
vergunning. Volgens verweerder volgt uit de Beleidsregel verdeling schaarse
vergunningen voor de exploitatie van een seksbedrijf dat aan eiser geen
exploitatievergunning voor één (extra) werkruimte kon worden verleend. De
Beleidsregel voldoet niet aan de eis van passende mate van openbaarheid en is
daardoor in strijd met het gelijkheidsbeginsel en de uit het gelijkheidsbeginsel
voortvloeiende verplichting tot transparantie. In de eerste plaats is geen sprake
van tijdige verstrekking van informatie. In de tweede plaats zijn de
verdeelregels in de Beleidsregel niet duidelijk, precies en ondubbelzinnig
geformuleerd. In de derde plaats komt de wijze waarop verweerder de
verdeelregels uitlegt erop neer dat de verdelingscriteria voor schaarse
vergunningen niet gelijkelijk worden toegepast op alle aanvragen en komt die
uitleg er daarnaast in wezen op neer dat schaarse exploitatievergunningen voor
onbepaalde tijd worden verleend. Verwijzing naar conclusie AG van 25-05-2016
[ECLI:NL:RVS:2016:1421](#) en ABRS 02-11-2016 [ECLI:NL:RVS:2016:2927](#).
[ECLI:NL:RBNHO:2018:11609](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2019, 223

MK ABRS, 20-02-2019, 201508668/2/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Terugkeerrichtlijn

Procedurerichtlijn

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 9 lid 1

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Vervolg op verwijzingsuitspraak van 29-03-
2017, [ECLI:NL:RVS:2017:858](#). Bij arrest van 26 september 2018,
[ECLI:EU:C:2018:776](#) heeft het Hof de prejudiciële vragen beantwoord. Het

Unierecht verzet zich er niet tegen dat aan het instellen van hoger beroep in asielzaken niet automatisch schorsende werking wordt toegekend. In de tussentijd hebben vreemdelingen ook geen verblijfsrecht op basis waarvan zij aanspraak kunnen maken op voortzetting van eerder toegekende huur- en zorgtoeslag. In dit geval kan [appellant] dan ook geen aanspraak maken op een tegemoetkoming in de huur- en zorgkosten in de periode van 5 juni 2012 tot en met 31 december 2012.

[ECLI:NL:RVS:2019:505](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Geen automatisch schorsende werking in asielzaken") uitgebracht.

JnB2019, 224

MK ABRS, 20-02-2019, 201705540/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 3 lid 2 aanhef en onder e, 14 lid 2 BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Kinderopvangtoeslag.

Belastingdienst/Toeslagen had de uitzonderingssituatie die in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir is voorzien, in dit geval moeten toepassen.

Verwijzing naar ABRS 09-08-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2138](#). In geschil is of het gaat om onderscheiden woonruimtes. Bij de beoordeling of is voldaan aan deze laatste voorwaarde kan niet worden geëist dat uit de schriftelijke

huurovereenkomst blijkt dat er onderscheiden woonruimtes worden gehuurd. Ook anderszins kan aannemelijk worden gemaakt dat aan deze voorwaarde is voldaan. Zowel [wederpartij] als [persoon] hadden een afzonderlijke

huurrelatie met woningstichting Rochdale. Zij huurden beiden een onderscheiden woonruimte op het woonadres waarop zij in de Brp

[Basisregistratie personen] stonden ingeschreven. Dat dit slechts in één schriftelijke huurovereenkomst is vastgelegd, kan in dit geval niet

doorslaggevend worden geacht.

[ECLI:NL:RVS:2019:494](#)

[ECLI:NL:RVS:2019:494](#)

JnB2019, 225

MK ABRS, 20-02-2019, 201804733/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Vluchtelingenverdrag 1F

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8, 14

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 20, 23

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 9 lid 2

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Zorgtoeslag, kindgebonden budget en

huurtoeslag op nihil vastgesteld. De enkele omstandigheid dat de echtgenoot van [appellante] niet wordt uitgezet naar zijn land van herkomst, staat niet in de weg aan een beroep op artikel 20 van het VWEU. Het enkele feit dat aan de

echtgenoot van [appellante] artikel 1F wordt tegengeworpen, staat evenmin in de weg aan een beroep op artikel 20 van het VWEU. Hoewel het de primaire verantwoordelijkheid van de staatssecretaris is om te beoordelen of een vreemdeling rechtmatig in Nederland verblijft, ligt het op de weg van de Belastingdienst/Toeslagen, belast met de toepassing van artikel 9, tweede lid, van de Awir, om, aan de hand van de door [appellante] verstrekte en zo nodig nog te verstrekken informatie, in overleg met de staatssecretaris te onderzoeken of de echtgenoot en toeslagpartner van [appellante] aan artikel 20 van het VWEU een verblijfsrecht kan ontlenen.

In dit geval is de toepassing van artikel 9, tweede lid, van de Awir, als gevolg waarvan [appellante] geen aanspraak heeft op zorgtoeslag, kindgebonden budget en huurtoeslag omdat haar echtgenoot en toeslagpartner in de in geding zijnde periode niet over een verblijfsrecht beschikte, gerechtvaardigd ter verwezenlijking van de doelstelling van de koppelingswetgeving.

[ECLI:NL:RVS:2019:545](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inburgering

JnB2019, 226

MK ABRS, 20-02-2019, 201803766/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Richtlijn 2004/81/EG 12

INBURGERING. Afwijzing aanvraag van slachtoffer mensenhandel om haar een geldlening te verstrekken die verband houdt met een inburgeringscursus is in dit geval niet in strijd met artikel 12, eerste lid, van Richtlijn 2004/81/EG.

Bij besluit van 31 juli 2015 heeft de minister een aanvraag van [appellante] haar een geldlening te verstrekken die verband houdt met een inburgeringscursus (hierna: de **aanvraag**), afgewezen. [...]

Omdat de aan [appellante] verleende verblijfsvergunning met terugwerkende kracht is ingetrokken en de Richtlijn [Richtlijn 2004/81/EG betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie], gelet op artikel 3, van toepassing is op onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn of zijn geweest van strafbare feiten in verband met mensenhandel, moet eerst worden beoordeeld of [appellante] binnen de werkingssfeer van de Richtlijn valt.

[appellante] heeft op basis van de aan haar verleende verblijfsvergunning met ingang van 17 september 2012 in Nederland verbleven. Deze verblijfsvergunning is bij besluit van 18 juni 2015 met terugwerkende kracht ingetrokken tot en met 22 april 2013. Dit betekent weliswaar dat dit verblijf achteraf gezien onrechtmatig was, maar het laat onverlet dat [appellante] van 17 september 2012 tot 18 juni 2015 - feitelijk - in het bezit was van een verblijfsvergunning. Aangezien tussen partijen vaststaat dat een

vreemdeling zich op de Richtlijn kan beroepen zolang deze over een verblijfsvergunning beschikt zoals aan [appellante] verleend, hoefde zij in de hiervoor genoemde periode redelijkerwijs niet te begrijpen dat zij - achteraf bezien - geen aanspraak kon maken op **de in artikel 12 van de Richtlijn bedoelde programma's en regelingen**. [...] Hierbij is van belang dat [appellante] vanaf 6 oktober 2014, daarmee ruim vóór de intrekking van haar verblijfsvergunning en het voornemen daartoe, dat dateert van 20 januari 2015, is begonnen met het volgen van een inburgeringscursus bij [bedrijf]. Ook de aanvraag, ingediend op 6 januari 2015, dateert van vóór dat voornemen.

Onder deze omstandigheden moet het bij de beoordeling van deze zaak ervoor worden **gehouden dat [appellante] binnen de werkingssfeer van de Richtlijn valt**. [...]

[appellante] heeft bij [bedrijf] enkele modules van een inburgeringscursus gevolgd. Een inburgeringscursus is gericht op integratie van de betrokkene in de Nederlandse samenleving. Dergelijke cursussen bestonden reeds voor de inwerkingtreding van de Richtlijn. Mede gelet op de hiervoor weergegeven toelichting in het voorstel voor de Richtlijn is de door [appellante] gevolgde cursus dus een bestaand programma of bestaande regeling, gericht op de opbouw van een normaal sociaal leven, als bedoeld in artikel 12, eerste lid, van de Richtlijn.

Vervolgens is het de vraag of de door [appellante] gevolgde cursus is aangeboden door een lidstaat, een niet-gouvernementele organisatie of een vereniging als bedoeld in artikel 12, eerste lid, van de Richtlijn. Aangezien [bedrijf] een private onderneming is en er geen aanwijzingen zijn dat zij bij het geven van inburgeringscursussen handelt uit naam van de Nederlandse overheid, gaat het hier niet om een door een lidstaat aangeboden cursus. [bedrijf] is, zoals [appellante] ter zitting van de Afdeling desgevraagd heeft bevestigd, evenmin een niet-gouvernementele organisatie of een vereniging met een specifieke overeenkomst met een lidstaat. Gelet hierop en nu de Engelse, Duitse en Franse taalversies van deze bepaling geen aanleiding bieden voor een ruimere interpretatie van deze begrippen, valt de door [appellante] gevolgde cursus niet onder het toepassingsbereik van artikel 12, eerste lid, van de Richtlijn.

Reeds gelet op het [hiervoor] overwogene is de afwijzing van de aanvraag niet in strijd met artikel 12, eerste lid, van de Richtlijn.

[ECLI:NL:RVS:2019:512](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag

JnB2019, 227

MK ABRS, 20-02-2019, 201804390/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5: 46 lid 3

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Wmm) 18b lid 2 aanhef en onder a, lid 3

Beleidsregel bestuursrechtelijke handhaving Wet minimumloon en

minimumvakantiebijslag 2018

BOETE. Op 6 november 2018 is de Beleidsregel bestuursrechtelijke handhaving

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag 2018 in werking getreden. Op grond van deze beleidsregel bepaalt de minister de hoogte van de bestuurlijke boete. Op 24 november 2018 is de beleidsregel met terugwerkende kracht tot 6 november 2018 gewijzigd in verband met een drukfout. In deze beleidsregel zijn de boetebedragen voor een overtreding van artikel 18b, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wmm verlaagd. Op grond van artikel 5:46, vierde lid, van de Awb gelezen in samenhang met artikel 1, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht dient, bij verandering van wetgeving, de voor de overtreder gunstigste bepaling te worden toegepast. De Afdeling ziet daarom in dit geval aanleiding voor het oordeel dat een matiging van de bestuurlijke boete naar € 25.500,00 passend en geboden is.

[ECLI:NL:RVS:2019:506](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 228

MK ABRS, 20-02-2019, 201802660/1/A3

raad van bestuur van het Erasmus MC.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 6:12

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 1 aanhef en onder c, lid 2 aanhef en onder g
WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Dat paragraaf 4.1.3.2 "Dwangsom bij niet tijdig beslissen" uit de Awb met de invoering van die wet niet meer van toepassing is op Wob-verzoeken, betekent niet dat beroep kan worden ingesteld wegens het niet tijdig nemen van een besluit zonder dat bestuursorgaan in gebreke te stellen. Op grond van artikel 6:12, tweede lid, van de Awb is bij het uitblijven van een besluit op een ingediend bezwaar nog altijd vereist dat het bestuursorgaan in gebreke wordt gesteld. Omdat de rechtbank in dit geval heeft nagelaten het beroep wegens niet tijdig beslissen om die reden niet-ontvankelijk te verklaren, zal de Afdeling dat alsnog doen.

[ECLI:NL:RVS:2019:549](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB2019, 204).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2019, 229

MK ABRS, 20-02-2019, 201805927/1/A2

het bestuur van de raad voor rechtsbijstand.

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 24 lid 1, 28 lid 1, 32

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr) 1 onder b onderdeel 2, 5, 5a

Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000)

RECHTSBIJSTAND. Afwijzing aanvraag om toevoeging in een asielzaak. Voor de toepassing van het Bvr moeten de Dublinprocedure en de asielprocedure als één procedure worden aangemerkt. De raad heeft hieruit terecht afgeleid dat het rechtsbelang kan worden omschreven als het verkrijgen van een Nederlandse asielvergunning. Het gaat om het verkrijgen van bescherming tegen vervolging in het land van herkomst.

Dat ingevolge het Vb 2000 de Dublinprocedure en de algemene asielprocedure als twee procedures worden aangemerkt, betekent niet dat voor de toepassing van het Bvr moet worden uitgegaan van twee verschillende rechtsbelangen. Uit artikel 5a, vierde lid, van het Bvr kan evenmin worden afgeleid dat de Dublinprocedure enerzijds en de algemene (en eventueel de verlengde) asielprocedure anderzijds voor de toepassing van het Bvr 2000 als twee verschillende rechtsbelangen moeten worden aangemerkt.

[ECLI:NL:RVS:2019:530](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2019, 230

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 14-02-2019 (publ. 22-02-2019),
AWB 18/5821

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 14

REGULIER. MVV. Verblijf bij familie- of gezinslid. Ongehuwdverklaring.

Uitvoeringspraktijk lijkt af te wijken van beleid

Naar het oordeel van de rechtbank doet deze situatie waarin verweerder stelt dat zes van de acht zaken mislagen zijn, sterk denken aan die waarin de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) tot de uitspraak kwam dat de uitvoeringspraktijk kennelijk afweek van het uitgeschreven beleid (uitspraak van 21 juni 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX0056](#)). Ook daarin was sprake van referenten, die net als referent, houder zijn van een verblijfsvergunning regulier op grond van de Speciale Regeling. De referenten in die zaak werden echter vrijgesteld van een gelegaliseerde ongehuwdverklaring. Net als in die zaak, kan naar het oordeel van de rechtbank in deze zaak de stelling van verweerder dat sprake is van ambtelijke mislagen, zonder nadere toelichting, die ontbreekt, niet worden gevolgd.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:1539](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 231

MK ABRS, 19-02-2019, 201707665/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vluchtelingenverdrag 1

Richtlijn 2004/83/EG 12

Richtlijn 2011/95/EU 12

ASI EL. De Afdeling leidt uit de arresten Bolbol [HvJEU, 17 juni 2010,

[ECLI:EU:C:2010:351](#)] en El Kott [HvJEU, 19 december 2012,

[ECLI:EU:C:2012:826](#)], [...], **af dat een vreemdeling is uitgesloten van de**

werking van het Vluchtelingenverdrag als de betreffende vreemdeling direct voorafgaand aan of kort vóór het indienen van een asielverzoek daadwerkelijk bijstand van UNRWA heeft ontvangen, voor zover die bijstand niet is opgehouden om redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van die vreemdeling. Uit het arrest Alheto [HvJEU, 25 juli 2018, [ECLI:EU:C:2018:584](#)] volgt dat als een vreemdeling bij UNRWA is geregistreerd, onderzocht moet worden of die vreemdeling daadwerkelijk bescherming of bijstand van UNRWA ontvangt.

[ECLI:NL:RVS:2019:447](#)

JnB2019, 232

MK ABRS, 19-02-2019, 201802214/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vluchtelingenverdrag 1

Richtlijn 2004/83/EG 12

Richtlijn 2011/95/EU 12

ASI EL. De staatssecretaris betoogt terecht dat hij niet gehouden is om, indien een staatloze vreemdeling in meer dan een land zijn gebruikelijke verblijfplaats heeft, slechts één land aan te merken als gebruikelijke verblijfplaats met uitsluiting van andere landen. Dit betekent dat, ook indien Syrië als de gebruikelijke verblijfplaats van de vreemdeling zou kunnen worden aangemerkt, daarnaast tevens de VAE de gebruikelijke verblijfplaats van de vreemdeling kan zijn. Of de aard en duur van het verblijf van de vreemdeling in Syrië en zijn banden met dat land zodanig zijn dat hij in dat land zijn gebruikelijke verblijfplaats heeft, is dan ook niet van belang voor de beoordeling van de staatssecretaris of de VAE voor de vreemdeling kan worden aangemerkt als gebruikelijke verblijfplaats. Daarvoor is slechts van belang of de aard en duur van het verblijf van de vreemdeling in de VAE en zijn banden met dat land zodanig zijn dat de VAE zijn gebruikelijke verblijfplaats is.

[ECLI:NL:RVS:2019:557](#)

JnB2019, 233

MK ABRS, 20-02-2019, 201609659/1/V2 en 201609659/4/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 46

Richtlijn 2008/115/EG 13

EU Handvest 18, 19 lid 2, 47

ASI EL. Het Nederlandse systeem in asielzaken, waarin geen automatisch schorsende werking is verbonden aan het instellen van hoger beroep en evenmin aan het indienen van een verzoek om een voorlopige voorziening hangende dat hoger beroep, is in beginsel in overeenstemming met het Unierecht.

Uit de punten 23 tot en met 33 van het arrest volgt dat de artikelen 46 van de Procedurerichtlijn en 13 van de Terugkeerrichtlijn, gelezen in het licht van de artikelen 18, 19, tweede lid, en 47 van het EU Handvest niet dwingen tot het van rechtswege toekennen van schorsende werking aan het instellen van hoger beroep in asielzaken. Het Nederlandse systeem in asielzaken, waarin geen automatisch schorsende werking is verbonden aan het instellen van hoger beroep en evenmin aan het indienen van een verzoek om een voorlopige voorziening hangende dat hoger beroep, is dus in beginsel in overeenstemming met het Unierecht.

De voorzieningenrechter van de Afdeling heeft er in r.o. 4.2. van de verwijzingsuitspraak op gewezen dat het Nederlandse bestuursprocesrecht in een aantal gevallen voorschrijft dat het instellen van een rechtsmiddel van hoger beroep wél automatisch schorsende werking heeft. In reactie hierop draagt het Hof de voorzieningenrechter in punt 42 van het arrest op om aan de hand van de punten 36 tot en met 41 van het arrest na te gaan of het gelijkwaardigheidsbeginsel is geëerbiedigd, nu aan het instellen van hoger beroep **in asielzaken geen automatisch schorsende werking is toegekend. [...]**

Het Unierechtelijke gelijkwaardigheidsbeginsel vereist een gelijke behandeling van vergelijkbare vorderingen die zijn gebaseerd op schending van het nationale recht enerzijds en van het Unierecht anderzijds, maar niet de gelijkwaardigheid van nationale procedureregels die op verschillende soorten procedures van toepassing zijn. Daarom moet eerst worden onderzocht of de procedures bedoeld in artikel 8:106 van de Awb en de procedures in het asielrecht vergelijkbaar zijn (zie de punten 37 en 38 van het arrest en de daar aangehaalde rechtspraak van het Hof). Hiervoor moet worden onderzocht of de procedures vergelijkbaar zijn wat betreft hun doel, rechtsgrondslag en voornaamste kenmerken (zie punt 39 van het arrest en de daar aangehaalde rechtspraak van het Hof).

Van vergelijkbare procedures is geen sprake, nu de onderscheiden procedures andere rechtsgebieden betreffen, met verschillende doelen, terwijl ook de rechtsgrondslag en de voornaamste kenmerken van de procedures verschillen. Artikel 8:106 van de Awb betreft immers specifiek procedures op het terrein van het socialezekerheids- en belastingrecht, zijnde procedures met een ander doel dan asielzaken. Ook starten zij niet met een verzoek om internationale bescherming, zoals asielzaken, en hebben zij andere kenmerken, zoals langere termijnen en, in beginsel, de verplichting om griffierecht te betalen.

Uit wat [hiervoor] is overwogen volgt dat het anders dan in artikel 8:106 van de Awb niet van rechtswege toekennen van schorsende werking aan het instellen van hoger beroep in asielzaken in overeenstemming is met het Unierechtelijke gelijkwaardigheidsbeginsel. Zoals het Hof in punt 43 van het arrest heeft overwogen, is ook aan het Unierechtelijke doeltreffendheidsbeginsel voldaan. Het Unierecht verzet zich er dan ook niet tegen dat aan het instellen van hoger beroep in asielzaken niet automatisch schorsende werking wordt toegekend.

[...] **Het voorgaande betekent dat de** voorzieningenrechter van de Afdeling, als hij daartoe wordt verzocht in zaken waarin een 'arguable claim' over artikel 3 van het EVRM voorligt, ook na het arrest in beginsel de voorlopige voorziening zal treffen dat een vreemdeling niet wordt uitgezet voordat op het door hem ingestelde hoger beroep is beslist, ook als nog geen concrete uitzetdatum bekend is. Die voorziening wordt echter in beginsel niet getroffen als de staatssecretaris te kennen heeft gegeven dat de vreemdeling vooralsnog niet zal worden uitgezet of als op voorhand aannemelijk is dat de aangevallen uitspraak in de bodemprocedure zal worden bevestigd. Dit laatste kan onder meer het geval zijn als de vreemdeling afkomstig is uit een veilig land van herkomst (zie de uitspraak van de Afdeling van 14 september 2016,

[ECLI:NL:RVS:2016:2474](#)).

[ECLI:NL:RVS:2019:457](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van 20 februari 2019,

[ECLI:NL:RVS:2019:505](#).

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2019, 234

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 23-01-2019 (publ. 19-02-2019), NL18.25006

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 28

Vw 2000 30c lid 1 a

VV 3.45b

ASIEL. Buiten behandeling stelling herhaalde asielaanvraag. Nieuwe werkwijze IND in zaken waarin het kennisgevingsformulier (M35-O) niet volledig is. Geen sprake van twee keer nalaten te antwoorden op verweerders verzoeken. Beroep gegrond.

Met artikel 30c, aanhef en onder a, Vw is invulling gegeven aan artikel 28

Procedurerichtlijn, ingevolge welke bepaling de lidstaten een asielaanvraag buiten behandeling kunnen stellen als er een gegronde reden is om aan te nemen dat de vreemdeling zijn asielverzoek impliciet heeft ingetrokken of dat hij impliciet van dit asielverzoek heeft afgezien. Uit de tekst Procedurerichtlijn en artikel 30c, aanhef en

onder a, Vw volgt bovendien dat het moet gaan om het nalaten te antwoorden op verzoeken – meervoud – om informatie van verweerder. In artikel 3.45b VV is specifiek opgenomen dat de vreemdeling twee keer moet hebben nagelaten te antwoorden op

deze verzoeken. Nu gesproken wordt van 'antwoorden op verzoeken' volgt de rechtbank

het standpunt van verweerder, dat het kennisformulier als eerste verzoek om informatie van verweerder geldt, niet. Eiser dient met het kennisgevingsformulier immers zelf een asielaanvraag in, en dit kan, naar de opvatting van de rechtbank, niet worden gezien als een antwoord op een verzoek van verweerder. Voor de juistheid van die opvatting ziet de rechtbank ook steun in het beleid van verweerder zelf, zoals dat is neergelegd in **paragraaf C2/8 Vc waarin is opgenomen dat verweerder een aanvraag 'na de indiening ervan' buiten behandeling kan stellen als** de vreemdeling heeft nagelaten te antwoorden op verweerdere *'verzoeken'* om informatie te verstrekken. Het formulier M35-O is het formulier waarmee de opvolgende asielaanvraag is ingediend, waarna volgens de voormelde beleidsregel (onbeantwoorde) verzoeken om informatie te verstrekken moeten volgen, alvorens verweerder de aanvraag die buiten behandeling kan stellen.

Daargelaten of zo'n verzoek door verweerder ook kan worden gedaan in een voornemen tot buiten behandeling stelling van een asielaanvraag, het nalaten te antwoorden op het, in het onderhavige voornemen door verweerder gedane verzoek om informatie, kan – gelet op wat hierboven is overwogen over het formulier M35-O – in elk geval niet worden aangemerkt als een tweede keer nalaten te antwoorden op een verzoek daartoe.

De rechtbank is derhalve van het oordeel dat verweerder de opvolgende asielaanvraag van eiser in strijd met artikel 28 Procedurerichtlijn, artikel 30c, aanhef en onder a, Vw, artikel 3.45b VV en paragraaf C2/8 Vc buiten behandeling heeft gesteld, nu eiser niet twee keer heeft nagelaten te antwoorden op verweerdere verzoeken om informatie te verstrekken die van wezenlijk belang is voor eisers aanvraag.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:1423](https://ecli.nl/NL:RBDHA:2019:1423)

JnB2019, 235

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 10-01-2019 (publ. 19-02-2019), AWB 16/8167

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. De rechtbank is van oordeel dat uit het IMMO-rapport volgt dat de conclusie dat sprake is van psychische problematiek bij eiser die geïnterfereerd heeft met het vermogen om compleet, coherent en consistent te verklaren betrekking heeft op alle verklaringen van eiser tijdens de gehoren. Het IMMO-rapport, voor zover daarin is geconcludeerd dat sprake is van psychische problematiek van dien aard dat deze zeker heeft geïnterfereerd met het compleet, coherent en consistent verklaren door eiser tijdens de gehoren in de asielprocedure, is naar het oordeel van de rechtbank voldoende inzichtelijk en concludent. In het IMMO-rapport wordt een verklaring gegeven voor de door verweerder tegengeworpen tegenstrijdige, inconsistente en summierere verklaringen van eiser in de gehoren. Het IMMO-rapport is daarom een relevant nieuw feit van na de eerdere uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam, op grond waarvan verweerder, als hij geen contra-expertise inbrengt, zijn standpunt over de geloofwaardigheid van die verklaringen dient te herzien in het licht van de conclusie van het IMMO over het vermogen van eiser om compleet, consistent en coherent te verklaren. Dat betekent dat

verweerder opnieuw zal moeten beoordelen of het relaas van eiser over de gebeurtenissen in 2010 geloofwaardig is. Indien verweerder, ondanks het iMMO-rapport, van de verklaringen van eiser tijdens de gehoren wenst uit te blijven gaan, dient verweerder een contra-expert in te schakelen. Het beroep is reeds hierom gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:1424](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 236

MK ABRS, 18-02-2019, 201704105/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 5, 27

VERBLIJFSRICHTLIJN. Verzoek opheffen ongewenstverklaring. Staatssecretaris moet de door België afgegeven verblijfskaart van de vreemdeling erkennen, tenzij concrete aanwijzingen die verband houden met het betrokken individuele geval en die de slotsom rechtvaardigen dat sprake is van rechtsmisbruik of fraude, ernstige twijfel doen rijzen over de authenticiteit van deze kaart en over de juistheid van de gegevens daarop.

Het aan artikel 5 van de Verblijfsrichtlijn ontleende recht om Nederland binnen te komen kan worden beperkt om de redenen vermeld in artikel 27 van de Verblijfsrichtlijn. De vreemdeling klaagt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de staatssecretaris zijn verzoek om opheffing van de ongewenstverklaring ten onrechte niet heeft beoordeeld aan de hand van het in artikel 27 vervatte criterium. De staatssecretaris heeft namelijk niet bestreden dat de vreemdeling zich niet in Nederland wil vestigen en slechts met het oog op verblijven van korte duur om opheffing van zijn ongewenstverklaring heeft verzocht. Omdat de vreemdeling louter gebruik wil maken van zijn recht krachtens artikel 5 van de Verblijfsrichtlijn, is niet het arrest O. en B. [HvJEU, 12 maart 2014, [ECLI:EU:C:2014:135](#)], maar het arrest McCarthy [HvJEU, 18 december 2014, [ECLI:EU:C:2014:2450](#)] op zijn geval van toepassing. Volgens dat arrest moet de staatssecretaris de [door België afgegeven] verblijfskaart van de vreemdeling erkennen, tenzij concrete aanwijzingen die verband houden met het betrokken individuele geval en die de slotsom rechtvaardigen dat sprake is van rechtsmisbruik of fraude, ernstige twijfel doen rijzen over de authenticiteit van deze kaart en over de juistheid van de gegevens daarop. De staatssecretaris heeft gesteld noch gemotiveerd dat die uitzonderingssituatie zich in dit geval voordoet. Daarom heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat hij niet is gehouden op basis van de verblijfskaart aan te nemen dat de vreemdeling rechten kan ontlenen aan de Verblijfsrichtlijn.

[ECLI:NL:RVS:2019:470](#)

JnB2019, 237

MK ABRS, 20-02-2019, 201707088/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:69 lid 2

DUBLINVERORDENING. Overdracht. Arrest C.K.. De rechtbank had moeten beoordelen of de gezondheidstoestand van de vreemdeling dermate slecht is dat ernstig moet worden gevreesd dat overdracht voor haar een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU Handvest zou inhouden.

In haar beroepsgronden heeft de vreemdeling verwezen naar de zienswijze en aangekondigd nadere stukken over haar gezondheidssituatie over te leggen. Ter zitting van de rechtbank heeft zij betoogd dat de staatssecretaris nader onderzoek moest doen. Volgens haar was het door de korte procedures onmogelijk onderzoek te doen naar haar psychische gezondheid en was zij aangewezen op korte intakegesprekken. Zij heeft, onder verwijzing naar de brief van 12 juli 2017, betoogd dat het, gelet op het suiciderisico, niet verantwoord was haar over te dragen aan Frankrijk.

De rechtbank heeft deze beroepsgrond ten onrechte niet, met toepassing van artikel 8:69, tweede lid, van de Awb, als een beroep op het arrest C.K. aangemerkt. Zij heeft zich in de bestreden overweging beperkt tot de vraag of de staatssecretaris ten aanzien van de rechtsbescherming en medische voorzieningen in Frankrijk terecht is uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Daarmee heeft zij niet onderkend dat het Hof in het arrest C.K. [HvJEU, 16 februari 2017, C.K. tegen Slovenië, [ECLI:EU:C:2017:127](#)] voor recht heeft verklaard dat, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU Handvest. Bij de toetsing van de rechtmatigheid van het besluit van 28 juli 2017 had de rechtbank dus moeten beoordelen of de gezondheidstoestand van de vreemdeling dermate slecht is dat ernstig moet worden gevreesd dat overdracht voor haar een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU Handvest zou inhouden.

[ECLI:NL:RVS:2019:560](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 238

MK ABRS, 15-02-2019, 201901003/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Geen sprake van een meldplicht en daarmee van een zwaarwegend belang om de vreemdeling als AMV in bewaring te stellen.

Uit paragraaf A5/2.4 van de Vc 2000 volgt dat inbewaringstelling van alleenstaande minderjarige vreemdelingen alleen gerechtvaardigd is als sprake is van een van de in die paragraaf opgesomde zwaarwegende belangen. De rechtbank is de staatssecretaris gevolgd in zijn stelling dat sprake is van een zwaarwegend belang omdat de vreemdeling geen gehoor heeft gegeven aan de uitnodigingen om op de afspraken van 24 oktober 2018 en 27 november 2018 te verschijnen waarbij hij zou worden gepresenteerd aan de autoriteiten van Guinee. Het dossier bevat echter geen stukken waaruit blijkt dat aan de vreemdeling een meldplicht was opgelegd om op die afspraken te verschijnen. De vreemdeling klaagt derhalve terecht dat de rechtbank, ten onrechte zonder meer heeft aangenomen dat sprake was van een meldplicht als bedoeld in paragraaf A5/2.4 van de Vc 2000 en daarmee van een zwaarwegend belang om de vreemdeling als alleenstaande minderjarige in bewaring te stellen.

[ECLI:NL:RVS:2019:462](#)

JnB2019, 239

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 17-12-2018 (publ. 20-02-2019), NL18.22716

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 50, 54

VREEMDELINGENBEWARING. Dublinclaimant. De werkwijze op grond van artikel 54, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 te vorderen in persoon te verschijnen met als doel hem, na hem te hebben gehoord, in bewaring te stellen, heeft een structureel karakter. Dat betekent dat het gebrek aan bevoegdheid tot staandehouding en horen ter inbewaringstelling niet kan worden gepasseerd met een belangenafweging.

De bevoegdheid tot het onder de macht van de tot uitzetting bevoegde autoriteiten brengen en houden van vreemdelingen is geregeld in artikel 50 van de Vw. Dit artikel bevat voorwaarden en biedt waarborgen die voor de staandehouding, overbrenging en ophouding van belang zijn. Vaststaat dat eiser als Dublinclaimant met rechtmatig verblijf niet onder het bereik van dit artikel valt. Door gebruik te maken van artikel 54 van de Vw 2000 om een maatregel van bewaring op te leggen creëert verweerder naar het oordeel van de rechtbank buiten genoemd artikel 50 om een juridische grondslag voor een de facto staandehouding. Verweerder miskent daarbij naar het oordeel van de rechtbank dat die bevoegdheid exclusief is geregeld in genoemd artikel 50 van de Vw 2000. Dat verweerder, naast het toepassen van artikel 54 van de Vw 2000, eiser tegelijkertijd ook voor een gesprek heeft uitgenodigd, doet aan het dwingende karakter van artikel 54 van de Vw 2000 niets af.

De rechtbank volgt verweerder niet in zijn betoog ter zitting dat, gelet op de hiervoor aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 10 februari 2004

[ECLI:NL:RVS:2004:AO5283], de rechter die over de vrijheidsontnemende maatregel heeft te oordelen niet bevoegd zou zijn te oordelen over de rechtmatigheid van een vordering op grond van artikel 54, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

Daartoe acht de rechtbank redengevend dat in dit geval de bevoegdheid om een vreemdeling te vorderen in persoon te verschijnen om inlichtingen te verstrekken, als

bedoeld in artikel 54, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, door verweerder is aangewend met het doel om eiser onder de macht van de tot uitzetting bevoegde autoriteiten te brengen en te houden, terwijl deze bevoegdheid hier naar haar aard niet op is gericht. Het op een dergelijke wijze aanwenden van deze bevoegdheid moet door de rechter die over de vrijheidsontnemende maatregel heeft te oordelen kunnen worden getoetst. Onderhavige situatie wijkt in zoverre af van de situatie zoals deze in de uitspraak van de Afdeling van 10 februari 2014 aan de orde was.

Het is de rechtbank voorts ambtshalve bekend dat bovenstaande werkwijze, net als de werkwijze in de onder 1.1. genoemde uitspraak van uitspraak van 4 september 2018 [[ECLI:NL:RVS:2018:2933](#)] (in afwachting van de wetswijziging) een structureel karakter heeft. Dat betekent dat het gebrek aan bevoegdheid tot staandehouding en horen ter inbewaringstelling niet kan worden gepasseerd met een belangenafweging. Het beroep is reeds om die reden gegrond en de maatregel van bewaring is vanaf het moment van opleggen daarvan onrechtmatig.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:16216](#)

[Naar inhoudsopgave](#)